

Τον πολυαγαπημένο μας πατέρα και παππού

ΜΙΧΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ

(από την Κυθρέα, 46 χρονών)

που συνελήφθη άμαχος μαζί με την οικογένειά του και άλλους πολίτες στις 15/8/1974, στο χωριό Βώνη (Κυθρέας) και εδολοφονήθη από Τουρκοκυπρίους, κατά την τουρκική εισβολή 1974, του οποίου τα οστά ανευρέθησαν σε ομαδικό τάφο έξω από το τουρκοκυπριακό χωριό Μπέκκιογιου και ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο DNA, κηδεύουμε αύριο Κυριακή 10/12/2017 από τον ιερό ναό Αγίου Γεωργίου Λατσιών, στις 11:00 π.μ. Η οικογένεια θα δεχτεί συλλυπητήρια από τις 10-11 π.μ. στην εκκλησία. Την Κυβέρνηση θα εκπροσωπήσει ο Επίτροπος Προεδρίας για Ανθρωπιστικά θέματα Φώτης Φωτίου. Η ταφή θα γίνει στο Κοιμητήριο Λατσιών.

Οι τεθλιμμένοι:

Παιδιά: Χρίστος Αποστολίδης
Μαρία Αποστολίδου και Αντρέας Ευσταθίου
Κυριάκος Αποστολίδης και Μαρία Πέσσα
Εγγόνια, ανίψια και λοιποί συγγενείς

Παράκληση της οικογένειας αντί στεφάνων να γίνονται εισφορές για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Επικήδειος Λόγος του Δημάρχου Κυθρέας Δρα Πέτρου Μ. Καρεκλά

Μαζευτήκαμε σήμερα σ' αυτό τον χώρο του Ιερού Ναού του Αγίου Γεωργίου Λατσιών για να πούμε το στερνό αντίο σ' ένα ακόμα ηρωικό τέκνο της Κύπρου, ένα αδικοχαμένο τέκνο της σκλαβωμένης μας Κυθρέας, με τις τιμές που δικαιωματικά του αξίζουν, μετά από 43 και πλέον χρόνια καρτερικής αναμονής, κυρίως από την οικογένειά του.

Σε όλο αυτό το διάστημα από το μαύρο καλοκαίρι του 1974 αγνοούσαμε τί απέγινε ο Μιχάλης Αποστολίδης όταν η Κύπρος δέχθηκε τα κτυπήματα της προδοσίας και της βαρβαρότητας, μέχρι που τα οστά του βρέθηκαν το 2010 σε περιοχή του γειτονικού προς την Κυθρέα Τ/Κ χωριού Μπέκιογιου. Είχε τελικά εκτελεστεί εν ψυχρώ μαζί με άλλους συμπατριώτες μας. Η ταυτοποίηση των οστών του με ενέργειες της Δ.Ε.Α., με τη μέθοδο DNA, θέτει ένα τέρμα στη σκληρή δοκιμασία της οικογένειάς του και ιδιαίτερα των 3 παιδιών του που έζησαν από την αρχή από κοντά αυτό το δράμα.

Ο Μιχάλης γεννήθηκε στις 17.9.1928 στην συνοικία Καμάρα της Κωμόπολης μας, της Βρυσομάνας Κυθρέας και ασκούσε αρχικά το επάγγελμα του σκαρπάρη και αργότερα του καφειτζή. Πατέρας του ήταν ο Κυριάκος Αποστολίδης από το Έξω Μετόχι Κυθρέας και μητέρα του η Μαρίτσα Σταύρου Πιττάκα από την Κυθρέα. Όπως γνωρίζουν οι Κυθρεώτες, ο Μιχάλης διακρινόταν για τον ήρεμό του χαρακτήρα, την εργατικότητα και την καλωσύνη του. Ήταν γενικά ένας αγαπητός, φιλήσυχος οικογενειάρχης.

Αργότερα ο Μιχάλης παντρεύτηκε με την Χρυσταλλένη, κόρη του Χριστόδουλου Κουννή, πελεκάνου από τη Βώνη Κυθρέας. Στο γάμο τους, όπως αναφέρεται και στο βιβλίο της Ανθής Πέτσα-Σαββίδου, «Κυθρέα – Η της Χρυσίδος Περιήγησις», στήθηκε μεγάλο γλέντι με «δικοιάρηδες και λαουτάρηδες» που έμεινε αξέχαστο στη μνήμη πολλών Κυθρεωτών. Με τη Χρυσταλλένη του απέκτησε τρία παιδιά, τον Χριστάκη, τη Μαρία και τον Κυριάκο. Με τη σκληρή δουλειά του φρόντιζε ώστε να μην λείπει τίποτε από την οικογένειά του που υπεραγαπούσε.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσης της τουρκικής εισβολής αλλά και το διάστημα το οποίο ακολούθησε μέχρι την έναρξη της δεύτερης φάσης, ο Μιχάλης συνέχισε να παραμένει μαζί με την οικογένεια του στη Κυθρέα. Χαράματα στις 14 Αυγούστου το 74 η περιοχή Μια Μηλιά – Κουτσοβέντης δέχτηκε μεγάλη και συντονισμένη επίθεση από τα τουρκικά στρατεύματα εισβολής. Οι τουρκικές δυνάμεις χρησιμοποιούσαν πολύ μεγάλο αριθμό αρμάτων μάχης και είχαν και κάλυψη από την πολεμική τους αεροπορία. Εκμεταλλευόμενοι και τον υπόλοιπο βαρύ οπλισμό τους καθώς και την αριθμητική υπεροχή τους κατόρθωσαν γύρω στις 11.00πμ της ίδιας μέρας να διασπάσουν τις αμυντικές γραμμές της Εθνικής Φρουράς στην περιοχή Μιας Μηλιάς.

Τα τουρκικά στρατεύματα, στη συνέχεια κινήθηκαν γρήγορα προς το Τραχώνι Κυθρέας – Κυθρέα – Άσσια με σκοπό να αποκόψουν τον κύριο δρόμο Λευκωσίας Αμμοχώστου στην περιοχή Τραχώνι Κυθρέας. Με την γνωστοποίηση της κίνησης των τουρκικών στρατευμάτων, οι περισσότεροι κάτοικοι των γύρων χωριών τα εγκατέλειψαν και κινήθηκαν προς τη Λευκωσία και ένας μικρότερος αριθμός, ανάμεσα τους και ο Μιχάλης, προς κοντινά χωριά. Ο Μιχάλης και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας του μετέβηκαν στη Βώνη και κατέληξαν σε οικία κατοίκου του χωριού. Στη Βώνη και στην ίδια οικία κατέληξε και αριθμός στρατιωτών οι οποίοι οπισθοχώρησαν μετά τη διάσπαση των αμυντικών γραμμών της Ε.Φ., καθώς και αριθμός άλλων πολιτών απ' όλη τη γύρω περιοχή.

Οι στρατιώτες ντύθηκαν με πολιτικά ρούχα τα οποία τους προμήθευσαν οι ένοικοι της οικίας και άλλοι κάτοικοι της Βώνης οι οποίοι είχαν επίσης παραμείνει στο χωριό. Το βράδυ της ίδιας μέρας όλοι διανυκτέρευαν στην εν λόγω οικία καθώς και σε διπλανή οικία. Κατά τη διάρκεια της νύχτας οι εθνοφρουροί κατέγραψαν τα ονόματά τους και το χωριό καταγωγής τους σ' ένα κομμάτι χαρτί, εκτός ενός αφού βρισκόταν εντός της οικίας του και ακόμη ενός ο οποίος ανέφερε το όνομα του προφορικά.

Χαράματα της επόμενης μέρας, 15 Αυγούστου 1974, δύο από τους στρατιώτες αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τις οικίες στη Βώνη με σκοπό να εντοπίσουν τρόπο διαφυγής προς τις ελεύθερες περιοχές και να επιστρέψουν ώστε να ενημερώσουν και τους υπόλοιπους στρατιώτες. Εν τω μεταξύ οι εναπομείναντες στρατιώτες τοποθέτησαν λευκό ύφασμα στις πόρτες των οικιών με πρόθεση να παραδοθούν σε περίπτωση που έφθαναν εκεί τουρκικά στρατεύματα.

Γύρω στις 8.00 – 9.00 π.μ. της ίδιας μέρας έφθασαν έξω από τις οικίες ένοπλοι Τουρκοκύπριοι και Τούρκοι στρατιώτες οι οποίοι άρχισαν να πυροβολούν αδιακρίτως πάνω στις πόρτες και τα παράθυρα των δύο οικιών. Μόλις σταμάτησαν οι πυροβολισμοί όλοι οι στρατιώτες βγήκαν έξω και παραδόθηκαν στους ένοπλους Τούρκους. Οι Τούρκοι οδήγησαν μετά πεζούς τους στρατιώτες όπως και τους πολίτες, ανάμεσα τους και τον Μιχάλη, οι οποίοι είχαν συγκεντρωθεί στις υπό αναφορά οικίες, προς το τουρκοκυπριακό χωριό Επηχώ.

Τη όλη διαδικασία της σύλληψης των εθνοφρουρών και των πολιτών εκτός από τις γυναίκες παρακολούθησαν κρυμμένοι και οι δύο στρατιώτες οι οποίοι επέστρεψαν στη

Βώνη χωρίς να βρουν τρόπο διαφυγής. Αφού οι ένοπλοι Τουρκοκύπριοι και Τούρκοι στρατιώτες απομακρύνθηκαν μαζί με όλους τους συλληφθέντες, οι δύο εθνοφρουροί συνομίλησαν λίγο με τις γυναίκες και άμεσα απομακρύνθηκαν ένεκα του κινδύνου και κρύφτηκαν σε άλλες οικίες του χωριού. Αργότερα την ίδια μέρα οι δύο στρατιώτες συνελήφθηκαν μαζί με άλλους κατοίκους Βώνης από τα τουρκικά στρατεύματα και οδηγήθηκαν αρχικά στην πλατεία του χωριού και στη συνέχεια στο Νέο Χωρίο Κυθρέας και τελικά στο γκαράζ Παυλίδη. Από το γκαράζ Παυλίδη οι δύο στρατιώτες μεταφέρθηκαν στα Άδανα και αργότερα αφού τους επέστρεψαν στην Κύπρο αφέθηκαν ελεύθεροι.

Ο Μιχάλης και τα υπόλοιπα πρόσωπα από την ώρα που συνελήφθηκαν στη Βώνη στις 15 Αυγούστου 74 από τους ένοπλους Τουρκοκύπριους και τους Τούρκους στρατιώτες δεν είχαν δώσει έκτοτε σημεία ζωής. Η οικογένεια του, καθώς και τα υπόλοιπα γυναικόπαιδα σε μεταγενέστερο στάδιο αφέθηκαν να μεταβούν στις ελεύθερες περιοχές.

Έτσι με λίγα λόγια γράφτηκε το όλο δράμα και το όνομα του Μιχάλη Αποστολίδη συμπεριλήφθηκε στον μακρύ Κατάλογο των Αγνοουμένων μας.

Ως Δήμαρχος της κατεχόμενης γενέτειρας του Μιχάλη εκφράζω το παράπονο όλων των Κυθρεωτών γιατί δεν μπορούμε σήμερα να κηδέσουμε τον ηρωϊκό Μιχάλη στην Κυθρέα, να τον θάψουμε εκεί που βρίσκονται τα οστά των γονιών και των προγόνων μας. Όμως δεν απελπιζόμαστε, συνεχίζουμε τον αγώνα για απελευθέρωση, δικαίωση και επιστροφή στην πατρώα γη. Ως πρόσφυγες στην ίδια μας την πατρίδα επιζητούμε μια λύση συμβατή με το διεθνές αλλά και προπάντων με το ευρωπαϊκό δίκαιο, όπως αρμόζει σε μια χώρα-μέλος της Ε.Ε. Η λύση για να είναι από μας αποδεκτή πρέπει να έχει τα εξέγυα μιας μακροπρόθεσμα βιώσιμης διευθέτησης και όλοι οι νόμιμοι κάτοικοί της Ε/Κ, Τ/Κ και άλλοι, να μπορούν ελεύθερα να απολαμβάνουν τα ίδια ανθρώπινα δικαιώματα και ελευθερίες όπως και οι άλλοι Ευρωπαίοι πολίτες. Μόνον έτσι θα διασφαλιστεί η μόνη ειρήνη και η δημοκρατική συνύπαρξη, χωρίς ξένους δήθεν «εγγυητές» και «προστάτες»! Έτσι πιστεύουμε δ' αναπαυτούν οριστικά οι ψυχές όλων των αδικωμένων συμπατριωτών μας, όπως του ηρωϊκού τέκνου της Κυθρέας που κηδεύουμε σήμερα με την προβλεπόμενη τάξη της Εκκλησίας μας.

Ως ιστορικός Δήμος Κυθρέας, με συναίσθηση της αποστολής μας για δικαίωση και επιστροφή στη γενέθλια γή, αποτίουμε φόρο τιμής στο άξιο τέκνο της Κωμόπολής μας, τον Μιχάλη Αποστολίδη, συμμεριζόμαστε τον πόνο όλης της οικογένειάς του και ευχόμαστε ο Πανάγαθος Θεός ν' αναπαύσει την ψυχή του. Τώρα τα παιδιά του καθώς και οι οικογένειές τους, θα ξέρουν επιτέλους πού θα εναποθέτουν λίγα λουλούδια της αγάπης τους και δ' ανάβουν ένα καντήλι!

Αιωνία ας είναι η μνήμη σου, αδικωχάμενη συνδημότη μας Μιχάλη Αποστολίδη, κι ελαφρύ το χόμα της προσφυγιάς που σε λίγο θα σε σκεπάσει. Ας είναι η θυσία σου προζύμι λευτεριάς και δικαίωσης των τόσων αγώνων του πολύπαδου λαού μας! Γένοιτο!